

Кондрусєва Валентина Михайлівна – спів шукач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д.Ушинського»

УДК 168.5+ 17.023.32+316.322

ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО ЯК СОЦІОКУЛЬТУРНЕ ЯВИЩЕ

Аналізуються соціокультурні характеристики сучасного інформаційного суспільства. Визначається значення гуманізації для розвитку соціокультурного простору. Підкреслюється особлива роль гуманітарного знання та знання взагалі в інформаційному суспільстві.

Ключові слова: *інформаційне суспільство, постіндустріальне суспільство, постмодернізм, інформаційна особистість, соціокультурний простір, соціокультурний простір інформаційного суспільства, соціокультурна реальність, інформаційна культура, гуманістичне знання.*

ИНФОРМАЦИОННОЕ ОБЩЕСТВО КАК СОЦИОКУЛЬТУРНОЕ ЯВЛЕНИЕ

Анализируются социокультурные характеристики современного информационного общества. Выделяется значение гуманизации для развития социокультурного пространства. Подчеркивается особенная роль гуманитарного знания и знания в целом для информационного общества.

Ключевые слова: *информационное общество, постиндустриальное общество, постмодернизм, информационная личность, социокультурное пространство, социокультурное пространство информационного общества, социокультурная реальность, информационная культура, гуманистическое знание.*

INFORMATION SOCIETY AS A SOCIOCULTURAL PHENOMENON

Examines the sociocultural characteristics of modern information society. Stresses the importance of humanization for the development of sociocultural space. Emphasizes the special role of the Humanities and knowledge in General for the information society.

Keywords: *information society, postindustrial society, postmodernism, information personality, sociocultural environment, sociocultural environment of information society, sociocultural reality, information culture, humanistic knowledge.*

З розвитком новітніх технологій у сучасному суспільстві, що трансформується, все помітнішим став їх вплив на соціум, соціальну спільноту, особистість. Виникають нові типи відносин між людьми, нові концепції щодо організації всього світового простору.

Тому особливе значення має концепція інформаційного суспільства. Нам уявляється доцільним проаналізувати інформаційне суспільство з точки зору соціальної філософії, що дозволяє повноцінно використати системний підхід. Концепція інформаційного суспільства є різновидом теорії постіндустріального суспільства, засновниками якої були З.Бжезинський, О.Белл, О.Тоффлер, Дж. Гелбрейт, У. Дайзарда Р. Катц, М. Маклюєп, Дж.Мартин та інші відомі вчені. Але вона має глибоке коріння у соціально-філософській європейській традиції. Ще А. де Сен-Сімон, О.Конт та Дж.Ст.Міль у своїй періодизації історії виокремлювали «суспільство промисловців», або «індустріальне суспільство», вважаючи, що основним критерієм розрізнення етапів суспільного розвитку повинні стати принципи технологічної організації виробництва, обміну та розподілу створюваних суспільством благ.

У сучасності важливе значення на розвиток теорії інформаційного суспільства має проект глобальної е-цивілізації, що базується на синтезі телебачення, комп'ютерної служби та енергетики. Не для кого не є секретом, що комп'ютерна революція поступово приводить до зміни традиційного друку е-книжками, змінює ідеологію та розвиток суспільства. Соціальні, культурні, політичні, демографічні та інші зміни розглядаються у теорії

інформаційного суспільства як наслідок мікроелектронної революції. Перспектива розвитку демократії пов'язується з розповсюдженням інформаційної техніки, яка забезпечує двосторонній взаємозв'язок громадян з урядом, дозволяє враховувати їх думку при розробці соціальних, культурних та політичних рішень.

Аналіз літератури, присвяченої дослідженням інформаційного суспільства показав, що дане поняття не має сталої традиції. Але той факт, що словосполучення «інформаційне суспільство» закріпилося в науковій і філософській практиці, означає наявність певної реальності, що стоїть за ним.

Є точка зору, яка, втім, не відноситься до загальноновизнаної, що поняття «інформаційне суспільство» увів у науковий оборот наприкінці 60-х – початку 70-х рр. минулого століття професор Токійського Технологічного інституту Ю. Хаяши. До того ж часу відноситься й одне з перших «робочих» визначень інформаційного суспільства як суспільства, у якому процес комп'ютеризації надає людям доступ до надійних джерел інформації, а також «рятуює від рутинної роботи» [1, с. 5].

Серед авторів даного поняття називають і Е. Масуду, під чийм керівництвом ще в 1945 р. була розроблена національна програма «Інформаційне суспільство» [2].

Відомий фахівець в області постіндустріального розвитку В.Л. Іноземців, посилаючись на закордонні джерела, указує на Т. Умесао як на того, хто увів у 1963 р. поняття «інформаційне суспільство» [див.: 3, 4, 5].

Однак навряд чи потрібно полемізувати з тим, що джерела інформаційного суспільства на рівні, якщо можливо так висловитися, «передбачення» виявляються значно раніше. Так, на рубежі 1930-х рр. Х. Ортега-і-Гассет відзначав явища, незмірний зріст масштабу яких через півстоліття зафіксує Д. Нейсбит, зв'язавши значимість соціальних змін з настанням нової фази цивілізаційного розвитку. Наведемо деякі спостереження Ортега-і-Гассета як приклад філософської прозорливості, хоча винесені оцінки з позицій сьогоденних критеріїв можуть здатися трохи перебільшеними.

Як вважає Ф. Уебстер, у теперішній час склалися два підходи до вивчення інформаційного суспільства. Як суспільство «нового типу» його сприймають теоретики постіндустріалізму (Д. Белл), постмодернізму (Ж. Бодрійяр, М. Постер), гнучкої спеціалізації (М. Пайор, Ч. Сейбл, Л. Хіршборн), інформаційного способу розвитку (М. Кастельс). Ідею соціальної наступності, інформатизації як продовження раніше встановлених відносин відстоюють прихильники неомарксизму (Г. Шиллер), регуляційної теорії (М. Ал'етта, А. Ліпіц), гнучкої акумуляції (Д. Харві), рефлексивної модернізації (Е. Гідденс), публічної сфери (Ю. Хабермас, Н. Гарнем) [1, с.12]. Підкреслимо, що дослідники, які дотримуються другого підходу, не ставлять під сумнів провідне значення інформації в сучасному світі, однак затверджують, що її форми й функції підкоряються принципам і практикам, що давно встановилися: глобальній економіці, якій як і індустріальній, властиві ринкові механізми, виробництво товарів і послуг приватними, а не суспільними структурами, одержання прибутку як основної рушійної сили,

Справедливо, на наш погляд, говорити про інформаційне суспільство в дискурсі становлення, оскільки й у цей час його зміст викликає не менше питань, ніж тридцять-сорок років тому, у період оптимістичних прогнозів. У роботах, що вийшли приблизно в той самий час, інформаційне суспільство може розглядатися і як перша стадія розвитку постіндустріального світу [див.: 6, с. 5; 7, с. 36], і як таке, що «природно виросло» з індустріального та постіндустріального суспільств (останнє, треба думати, уже відбулося), «які заклали основи інформаційних технологій і форм інформаційного регулювання всьому життю суспільства через засоби масової інформації» [8, с. 505]. При побудові подібних маршрутів слід мати на увазі, що капіталізм, етатизм і індустріалізм, інформаціоналізм розташовані на окремих осях суспільних характеристик, і в цьому значенні інформаційна цивілізація може переініциувати тільки індустріальний, але не капіталістичний вектор розвитку, виходячи з відмінностей між способом виробництва (капіталізм) і способом розвитку (індустріалізм). У кожному способі розвитку можна виділити якийсь основний, базовий

вектор підвищення ефективності виробничого процесу и цей вектор у наступний час є інформатизація всіх його складових.

Викликає питання щодо певної неузгодженості між означаючим і означуваним у терміні «інформаційне суспільство». З одного боку, інформація дійсно пов'язує різні рівні та плани суспільного існування й діяльності, забезпечуючи становлення нового типу організації суспільства; перетворюючий вплив інформаційно-комунікаційних технологій дійсно випробовують у теперішній час усі сфери людської життєдіяльності – і державні структури, і інститути громадянського суспільства, дані технології стають важливим стимулом розвитку світової економіки, значимим фактором функціонування світових ринків інформації та знань, капіталу і праці, розвитку науки й освіти; зміни в інформаційній сфері, викликані стрімким розвитком і поширенням нових інфотехнологій, дійсно здійснюються в глобальному масштабі; у теперішній час дійсно складається індустрія виробництва різноманітного інформаційного змісту – усе це лише деяка частина доводів на користь адекватності поняття «інформаційне суспільство» сучасному цивілізаційному стану. З іншого боку, інформація визнається хоча й важливим, але не визначальним стратегічним ресурсом суспільства, статусом такого ресурсу наділяються знання. Отже, сучасне суспільство – не стільки «інформаційне», скільки «знаннєве». До того ж наводиться довід, що інформація не може бути основною типологічною характеристикою суспільства за визначенням, тому що інформаційні мережі й технології входять в інфраструктуру постіндустріальної економіки.

Інформаційне суспільство є, з нашої точки зору, наступною сходинкою в історичному розвитку людства, що характеризує постіндустріальний світ. Це щабель розвитку людства, на якій домінуючим об'єктом виробництва і споживання стають інформаційні продукти і послуги. Це не означає, що традиційні предмети споживання, вироблені промисловістю і сільським господарством, втрачають для людини свою актуальність, в процесі виробництва і в обсязі споживаних товарів і послуг частка інформаційноємких операцій і продуктів переважає.

На сьогоднішній час не існує загальноприйнятого критерію оцінки повномасштабного інформаційного суспільства, проте відомі спроби його сформулювати.

Унікальність феномена інформаційного суспільства полягає в тому, що таке суспільство має досить «розмиту» статусну позицію у сучасній системі координат. Категоріальний статус поняття «інформаційне суспільство» знаходиться в процесі становлення, тому що сформулювати універсальне визначення цього поняття складно, але саме інформаційне суспільство є беззаперечною реальністю сьогодення, і тим більше, майбутнього світу.

Інформаційне суспільство відрізняється від інших товариств тим, що інформація, знання, інформаційні послуги і всі галузі, пов'язані з їх виробництвом, зростають більш швидкими темпами, стають домінуючими факторами розвитку суспільства. Інформація перетворюється на основний стратегічний ресурс і головне джерело суспільного багатства. У системі сучасного соціогуманітарного знання немає єдиної, загальнозначущої і загальноприйнятої концепції інформаційного суспільства. Сучасність характеризується безліччю різних концепцій, в яких осмислюється нова соціальна реальність. Ми будемо наполягати на необхідності дослідження в контексті вищезазначеного нової соціокультурної реальності.

На основі аналізу зарубіжних і вітчизняних концепцій інформаційного суспільства можемо відзначити, що інформаційне суспільство по своїй природі глоб локалізовано. В різних країнах цей процес йде з різною інтенсивністю та особливостями, про що свідчить і історія появи самих теорій інформаційного суспільства. Більш того, у різних субкультурах розвиток інформаційного суспільства дуже різноманітний.

Ми розуміємо центробіжне значення інформаційного суспільства як суспільства ціннісного. Особливе значення надається ціннісному ставленню до інформації і знання, уміння їх створювати, зберігати і передавати, а також доступність цих цінностей – основна

відмінна риса інформаційного суспільства. Це впливає на соціалізацію особистості, трансформує її в нову особистість – інформаційну. **Інформаційна особистість** – це особистість, що характеризується особливим вмінням аналізувати та сприймати інформацію як ціннісний об'єкт соціокультурного світу, його мультикультурну природу сприйняття; здатністю та бажанням до взаємної соціокультурної адаптації. Відповідно до цього зазначимо, що дослідити проблему і оперувати поняттям «інформаційне суспільство», на нашу думку, можливе лише з урахуванням соціокультурних особливостей суспільства цього типу.

Специфіка соціокультурних явищ і процесів полягає в тому, що вони пов'язані з єдиним полем людської взаємодії та культури, проявляючись латентно і дозволяючи пояснити ту частину дій особистості, соціальної спільноти, представників субкультури, яка пов'язана з діями інших представників соціокультурного світу. У зв'язку з цим особливості соціокультурного простору інформаційного суспільства представлені як фактори, що дозволяють детально виявити специфічні особливості буття людини загалом і його образу як однієї з форм буття.

Під **соціокультурним простором інформаційного суспільства** розуміється простір пошуку нових способів збереження, трансляції та ретрансляції соціокультурного досвіду, пов'язаних із трансформацією традиційних і всебічних соціокультурних структур, та одночасним виникненням нових соціокультурних структур, процесів і явищ, які відбуваються у сфері сучасного буття.

Сьогоднішньої соціокультурною реальністю є постмодернізаційний характер володіння, використання і вживання інформації самого різного роду і, форму нової, інформаційної по своєму складу та особливостям культури. Тому в дослідженні сутності та характерних рис соціокультурного простору інформаційного суспільства важливо приділити увагу саме інформаційно-технологічному напрямку культури постмодерну, а не постмодернізму в цілому.

Особливістю соціокультурного простору інформаційного суспільства, є соціокультурна ситуація інформаційного вибуху, коли обсяг інформації навіть по вузькій професійній сфері діяльності перевищує можливості людини її сприймати та аналізувати в повному обсязі. Наростаюча сила потоку інформаційного обміну між людьми породила новий тип культури, в якій все підпорядковано необхідності класифікації, уніфікації для найбільшої компресії та підвищення ефективності при передачі від людини до людини чи то особисто або через засоби масової інформації.

У соціокультурному просторі інформаційного суспільства поєднуються декілька протилежних тенденцій. З одного боку, глобалізація інформаційного ринку призводить до уніфікації масової інформації, до того, що загальнозначущі події стають об'єктом підвищеної уваги. З іншого боку, спостерігається протилежна тенденція: можливість диверсифікації інформаційних послуг з регіональним або змістовними ознаками. Невеликі співтовариства або національні утворення отримують можливість розвивати свою культуру, зберігати мову, формувати почуття духовної єдності. Цілеспрямовані зусилля суспільства і держави щодо розвитку інформаційної культури населення є обов'язковими при просуванні по шляху до інформаційного суспільства. Але вкрай важливим є поєднання зусиль всіх ланок суспільства для його гуманізації в контексті інформатизації. У сучасному суспільстві інформацію необхідно коментувати з точки зору пріоритетності цінностей моралі та гуманізму. Допомогти цьому можуть освітянський комплекс – від дитячого садку, школи до вузу і післявузівської освіти, та первинні і вторинні агенти соціалізації, всі без винятку.

Передбачається, що ця задача повинна носити системний характер і не може бути вирішена без системи освіти. Відмітимо, що вироблення елементів інформаційної культури повинна починатися в дитинстві.

Інформаційна культура включає в себе набагато більше, ніж простий набір навичок технічної обробки інформації за допомогою комп'ютера і телекомунікаційних засобів. Інформаційна культура повинна стати частиною загальнолюдської культури. Культурна (у

широкому сенсі) людина повинна вміти оцінювати одержувану інформацію якісно, розуміти її корисність, достовірність, виставляти ціннісні пріоритети.

Таким чином, у роздумах про особливості соціокультурного простору інформаційного суспільства, часто маються на увазі взаємини «Людина – Мережа».

Сучасна людина є свідком кардинальної зміни відносин у соціумі, що відбувається внаслідок все більш широкого застосування в будь-якій практиці сучасних комп'ютерних технологій. Отримання зображення є комплексом соціокультурних відносин та взаємодій між художником, деякими групами, суспільством та досягається за допомогою цифрових маніпуляцій. Це дає можливість демонструвати, що процес інформатизації сучасного соціуму та культури передбачає розвиток людини і суспільства, розвитку позитивних моментів впливу інформатизації на культуру.

Ще однією важливою особливістю соціокультурної інформаційного суспільства є те, що існування відособлених, ізольованих один від одного соціокультурних світів приходить кінець. Вони все тісніше зближуються, скріплюються безліччю різноманітних контактів в єдину систему загальнолюдської, світової культури. Ми живемо у світі, який є у повній мірі глобалізованим. Тому й наше буття наскрізь глобалізоване.

У цілому, культура сучасного суспільства пронизана духом постмодернізму з його особливим ставленням до сенсу, традиціям і грі, а соціальні відносини як прямо, так і опосередковано залежать від рівня розвитку інформаційних технологій і самої інформаційної культури суспільства. Тому не повинно бути однозначного ставлення до можливостей Інтернету й інформаційних технологій. У цих умовах жодна держава не може розвивати свою соціокультурний простір «незалежним» шляхом, поза єдиної світової інформаційної культури людства, пріоритетом якої є **гуманістичне знання**.

Про пріоритет гуманістичного знання свідчать і узагальнюючі характеристики інформаційного суспільства, що стали обов'язковим атрибутом сучасних досліджень. Такий узагальнений погляд дозволяє виділити наступні основні характеристики суспільства, що формується:

- орієнтація на знання, що розуміється як головний поновлюваний ресурс соціально-економічного розвитку;
- знання визнається основною умовою благополуччя кожної людини і кожної держави;
- глобальна інформаційна інфраструктура, у якій обмін інформацією не має ні тимчасових, ні просторових, ні політичних меж;
- суспільні процеси регулюються не на речево-інформаційній, а на інформаційно-знаннєвій основі;
- зростання ролі знань, інфокомунікацій, інформаційних продуктів і послуг у валовому внутрішньому продукті, подолання пануючої ролі матеріальних (споживчих) цінностей і зростання ролі духовно-пізнавальних цінностей у суспільному житті;
- становлення «молекулярної» (Д. Тапскотт) структури (розпад адміністративно-командної ієрархії, перехід до мобільних - «бригадних» форм), міжмережева взаємодія, конвергенція ключових галузей економіки й інші нові явища в сферах технології, зайнятості, організації і управління, культури;
- мінімізація силового впливу на хід історичного процесу та зростання значення знаннєво-інформаційного впливу;
- діалог, взаємопроникнення культур при широких можливостях для реалізації кожного співтовариства.

Вважаємо, що термін «інформаційне суспільство» ґрунтується, у позитивному сенсі для суспільства, на розумінні значущості гуманітарного знання.

Поняття «інформація» для гуманітарних наук є запозиченим з області класичної теорії зв'язку й кібернетики, де інформація визначається через кількісні характеристики, може бути обчислена через розподіл умовних ймовірностей окремих елементів повідомлення (букв, слів) [9, с. 10]. Однак «кількісний» підхід, що дозволяє досить ґрунтовно розкривати

інституціональні, формальні характеристики процесу комунікації в соціумі (теорії М. Маклюєна, А. Моля, Д. Робертсона й ін.), малопритатний для опису мотивації окремих діючих авторів, не дає відповіді на запитання про походження інформації.

Тому в гуманітарних науках, таких, як соціологія, соціальна філософія, розвився й інший підхід до інформації, що акцентує увагу на індивідуальних значеннях, якими оперують автори. Наділення інформації особистісним змістом обумовило й визнання її вільної інтерпретації.

Згідно з позицією ЮНЕСКО саме знання є провідним параметром інформаційного суспільства, що забезпечує сприятливі можливості для розвитку, тому XXI століття пропонується називати «епоєю знань, інформації і комунікації» [10, с. 19]. Підтримуючи концепцію множин суспільств знань, а не глобального інформаційного суспільства, ЮНЕСКО послідовно відстоює смислові пріоритети: оскільки сучасна цивілізаційна ситуація визначається як суспільство знання, то доцільно саме останнє поняття наділити функцією маркера. Позиція ЮНЕСКО передбачає просування концепції суспільств знання, а не світового інформаційного суспільства, оскільки «просто збільшення інформаційних потоків не обов'язково приводить до появи нових можливостей для розвитку пропонуваного знання» [11, с. 82].

Таким чином, інформаційне суспільство повинне розглядатися як соціокультурне явище, що виступає наступним специфічним етапом розвитку постіндустріального суспільства, де саме інформація й усе, що з нею відбувається (створення, використання, поширення, зберігання), є системотворчим фактором, який суттєво змінює буквально всі соціальні й господарсько-економічні відносини. По-друге, інформаційне суспільство це повноцінне комплексне поняття, у якому наука, освіта, економіка та культура є повністю взаємодоповнюючими факторами, а головний успіх впровадження та застосування його прямо пов'язаний із синергією всіх складових смислових компонентів. По-третє, необхідне з'орієнтувати ціннісні пріоритети інформаційного суспільства на категоричний імператив гуманізації сучасного знання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Уэбстер, Ф. Теории информационного общества / Фрэнк Уэбстер; [пер. с англ. М. В. Арапова, Н. В. Малыхиной]; под ред. Е.Л.Вартановой. – М.: Аспект пресс, 2004. – 400с.
2. Masuda Y. Managing in the information society: Releasing synergy Japanese style / Y. Masuda. – Oxford, Cambridge. – 1990.
3. Иноземцев, В.Л. Теория постиндустриального общества как методологическая парадигма российского обществоведения / В.Л.Иноземцев // Вопросы философии. – 1997. – №10. – С. 29-44.
4. Иноземцев В.Л. Социология Дэниела Белла и культуры современной постиндустриальной цивилизации / В. Л. Иноземцев // Вопросы философии. – 2002. – №5. – С. 3-12.
5. Иноземцев В. Л. Неизбежность постиндустриального мира. К вопросу о полярности современного мироустройства / В. Л. Иноземцев // Постиндустриальный мир и Россия. – М.: Эдиториал УРСС, 2001. – С.84-104.
6. Авдулов А. Н. Контуры информационного общества./А. Н. Авдулов, А.М. Кулькин. – М.: Ин-т науч. иформ. по общест. наукам РАН, 2005. – 162 с.
7. Смирнов, В.В. Социоструктурные и политические проблемы становления информационного общества в России / В. В. Смирнов // Информационное общество в России: проблемы становления. Вып. 3: Межвуз. сб. науч. труд. / Моск. гос. ин-т радиотехники, электроники и автоматики (технический университет). – М., 2003. – С. 34-39.
8. Акопян К. З. Массовая культура и массовое искусство. «За» и «против» / К. З. Акопян. – М.: Изд-во «Гуманитарий» Академии гуманитарных исследований, 2003. – 512 с.
9. Авдоченко А. Б. Понятие информации в социологической теории / А.Б. Авдоченко // Информационное общество. Интеллектуальная обработка информации. Информационные

© Кучерук Олег Алексеевич

технологии: Материалы 6-ой Международной конференции, посвященной 50-летию ВИНТИ (Москва, 16-18 окт. 2002г.). – М.: ВИНТИ, 2002. – С. 10-11.

10. Второй Международный конгресс по вопросам технического и профессионального образования. Рекомендации о «Техническом и профессиональном образовании и обучении: концепция для двадцать первого века». Сеул, Республика Корея, апрель 1999. [Текст] // ЮНЕСКО об информационном обществе: основные документы и материалы / Российский комитет Программы ЮНЕСКО «Информация для всех». – СПб.: Российская национальная библиотека, 2004. – С. 19-21.

11. От информационного общества к обществам знания. ЮНЕСКО // Всемирный Саммит по информационному обществу (10-12 дек. 2003г. – Женева): Сб. материалов / [Сост. Е. И. Кузьмин, В.Р. Фирсов]. – СПб.: Российская национальная библиотека, 2004. – С. 82-84.

Кучерук Олег Алексеевич – соискатель кафедры всемирной истории Государственного учреждения «Южноукраинского национального педагогического университета имени К. Д. Ушинского».

УДК 130.122 + 133.4 + 304.4

АКСИОЛОГИЧЕСКИЕ ОРИЕНТИРЫ СОВРЕМЕННОЙ МОЛОДЕЖИ

Современный мир демонстрирует трансформационное преобразование всех социокультурных проявлений общественной жизни. Одной из ключевых проблем является ценностно-ориентирующая и смысловая направленность формирования молодежных аксиологических ориентиров. Сеть Интернет представляет собой идеальный источник замеров трансформационных тенденций молодежного мировосприятия. Становятся проявленными такие социальные реальности как приспособленчество, агрессивность, архаизация мышления и вместе с тем асоциальность как сознательный уход от принятых норм и правил поведения людей в обществе. При этом демонстрируется усиление конформистских и прагматических настроений. Молодежь – стратегическая основа государственности. Излагаемая проблематика обладает высокой степенью актуальности.

Ключевые слова: Молодежная аксиология, трансформация, асоциальность, глобализация, цивилизация, массовость, Интернет.

АКСІОЛОГІЧНІ ОРІЄНТИРИ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Сучасний світ демонструє трансформаційне перетворення всіх соціокультурних проявів суспільного життя. Однією з ключових проблем є ціннісно-орієнтовна і смислова спрямованість формування молодіжних аксіологічних орієнтирів. Мережа Інтернет є ідеальним джерелом замірів трансформаційних тенденцій молодіжного світосприйняття. Стають проявленими такі соціальні реальності як пристосуванство, агресивність, архаїзація мислення і разом з тим асоціальність як свідомий відхід від прийнятих норм і правил поведінки людей в суспільстві. При цьому, демонструється посилення конформістських і прагматичних настроїв. Молодь - стратегічна основа державності. Проблематика що висвітлюється має високий ступінь актуальності.

Ключові слова: Молодіжна аксіологія, трансформація, асоціальність, глобалізація, цивілізація, масовість, Інтернет.

AXIOLOGICAL ORIENTATIONS OF MODERN YOUTH

The modern world shows the transformational socio-cultural transformation of all manifestations of public life. One of the key problems is the value-semantic landmarks and orientation of the formation of youth axiological landmarks. The Internet is the ideal source of measurement of transformational trends of the youth attitude. Becomes a manifestation of such